

Arrest

nr. 152 337 van 11 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 1 september 2015 en van het inreisverbod van 1 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MEUWISSEN, die loco advocaat B. STALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, met kennisgeving op dezelfde dag, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
Il est enjoint à Monsieur / Madame(1), qui déclare se nommer(1) :
Naam/nom: C
Voornaam/prénom: H
(...)
Nationaliteit/nationalité: Turkije / Turquie*

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Geen arbeidskaart/ beroepskaart – PV opgesteld door de controleur van BTW.

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Betrokkene heeft verklaard dat haar niet in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar niet kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de nicht van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

- ☐ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;
- ☐ 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

Article 74/14 :

- ☐ article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite
- ☐ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

L'intéressée n'est pas en possession d'un document de voyage valable au moment de son arrestation.

Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle – PV rédigé par le contrôle de la TVA.

L'intéressée n'a pas déclaré aux autorités belges sa présence sur le territoire.

L'intéressée n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

L'intéressée a déclaré à la police qu'elle avait une cousine en Belgique. De plus, l'éloignement de l'intéressée n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, la cousine peut se rendre en Turquie. On peut donc en conclure qu'un retour en Turquie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressée aurait une cousine en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressée a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig document. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV opgesteld door de controleur van de BTW) bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft verklaard dat haar niet in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar niet kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de nicht van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Reconduite à la frontière
MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressée ne peut quitter légalement le territoire par ses propres moyens. L'intéressée ne possède pas de documents de voyage requis au moment de son arrestation.

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans document valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

Vu que l'intéressée était en train de travailler sans permis de travail/carte professionnelle (PV rédigé par le contrôle de la TVA) il existe un risque qu'elle poursuive son comportement illégal.

*L'intéressée doit être écrouée car il existe un risque de fuite :
L'intéressée n'a pas déclaré aux autorités belges sa présence sur le territoire.
L'intéressée n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.*

L'intéressée a déclaré à la police qu'elle avait une cousine en Belgique. De plus, l'éloignement de l'intéressée n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, la cousine peut se rendre en Turquie. On peut donc en conclure qu'un retour en Turquie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressée aurait une cousine en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressée a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV opgesteld door de controleur van de BTW) bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Betrokkene heeft verklaard dat haar niet in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar niet kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de niet van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressée doit être détenue sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

*Vu que l'intéressée ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressée doit être maintenue à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage
et si ce n'est pas possible, pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.*

Vu que l'intéressée était en train de travailler sans permis (PV rédigé par le contrôle de la TVA il existe un risque qu'elle poursuive son comportement illégal.

L'intéressée doit être écrouée car il existe un risque de fuite :

L'intéressée n'a pas déclaré aux autorités belges sa présence sur le territoire.

L'intéressée n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

L'intéressée a déclaré à la police qu'elle avait une cousine en Belgique. De plus, l'éloignement de l'intéressée n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, la cousine peut se rendre en Turquie. On peut donc en conclure qu'un retour en Turquie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressée aurait une cousine en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressée a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressée n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'elle risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose. »

1.2. Op 1 september 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, met kennisgeving op dezelfde dag, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

A Monsieur / Madame(1), qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: C

Voornaam/prénom:H

(...)

Nationaliteit/nationalité: Turkije / Turquie

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS: .

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .(2)

La décision d'éloignement du 01.09.2015 est assortie de cette interdiction d'entrée. / Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- o 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV opgesteld door de controleur van BTW) bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- o een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft verklaard dat haar niet in België verblijft. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar niet kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de niet van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- ☐ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressée était en train de travailler sans permis de travail/carte professionnelle (PV rédigé par le contrôle de la TVA) il existe un risque qu'elle poursuive son comportement illégal.

L'intéressée n'a pas déclaré aux autorités belges sa présence sur le territoire.

L'intéressée n'a pas d'adresse fixe ou connue en Belgique.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 2 ans lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

- ☐ aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou
- o l'obligation de retour n'a pas été remplie*

Famille inconnue avant arrestation :

L'intéressée a déclaré à la police qu'elle avait une cousine en Belgique. De plus, l'éloignement de l'intéressée n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, la cousine peut se rendre en Turquie. On peut donc en conclure qu'un retour en Turquie ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

Comme indiqué dans l'article 8§2 de la CEDH, le fait que l'intéressée aurait une cousine en Belgique ne peut pas être retenu dans le cadre des dispositions de l'article 8§1 de la CEDH étant donné que l'intéressée a troublé l'ordre public du pays. D'après les dispositions de l'article 8§2 de la CEDH, il apparaît que le droit au respect de la vie privée et de la vie familiale ne s'applique pas automatiquement.

L'intéressée n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et à travailler sans autorisation. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection des intérêts économiques et sociaux, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée. »

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de eerste bestreden beslissing moet door de Raad ambtshalve worden geduid dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. In zoverre verzoekster kritiek levert op de opportuniteit van haar vrijheidsberoving, met name wat betreft het gevaar op onderduiken, benadrukt de Raad dat een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen bijgevolg onontvankelijk is.

2.2. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.3. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies)

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de

vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.3. Aangaande de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Hoewel de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, in casu de tweede bestreden beslissing, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. Het voormelde vermoeden geldt niet ten aanzien van het inreisverbod dat aan de verzoekster werd opgelegd, nu het ter zake niet om een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel gaat. De verwerende partij werpt in deze zin dan ook een exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing gericht tegen het bestreden inreisverbod.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet - , dan dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekster dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat hij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel aan dat zij op zondag 13 september 2015 zal worden uitgewezen per vliegtuig naar Istanboel waarbij zij stelt: *“Het indienen van een gewone schorsingsprocedure zou niet tijdig kunnen tussenkomen en niet aanvaardbaar is dat verzoekster wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoekster het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoekster het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen. De uitvoering van de bestreden beslissing dient ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.”*

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoekster gevraagd een standpunt in te nemen met betrekking tot de door verwerende partij opgeworpen exceptie, enerzijds, en de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken, anderzijds. De raadsman wijst er op het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en dat het behandelen van het inreisverbod na een repatriëring zinloos is.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekster van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

Het bestreden inreisverbod houdt in dat de verzoekster, vanaf de betekening ervan, de toegang tot en het verblijf binnen het Schengengrondgebied wordt verboden. Met het vaag betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting brengt verzoekster geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Er wordt melding gemaakt van een aanstaand huwelijk, doch nergens wordt een datum geconcretiseerd. Bovendien wordt niet aangetoond dat dit huwelijk niet zou kunnen worden afgesloten in Turkije of elders. Het inreisverbod trad trouwens krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Daarnaast bestaat de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te dienen.

3.2.2.4. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen de bijlage 13sexies, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikelen 8 en 12 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij sinds geruime tijd een standvastige en duurzame relatie heeft met de heer E.C. Zij zouden zich eind augustus 2015 naar het gemeentehuis te Sint-Joost-ten-Node hebben begeven om bepaalde formaliteiten te bespreken met lokale beambten van de burgerlijke stand. Verzoekster stelt dat de overheid, die wordt geacht één en ondeelbaar te zijn, aldus kennis heeft van het aanstaande huwelijk. Verzoekster wijst verder op de bijzonder hechte familiale band met haar familie die voor haar hebben gezorgd sinds zij in België aankwam. Tenslotte wijst verzoekster erop dat zij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving nu zij Frans spreekt, economisch actief was als meewerkend vennoot in Unie Market en een hechte sociale band heeft met familieleden woonachtig in België.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

3.3.2.3. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven met de heer C. wordt in casu niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst is er nog geen sprake van een huwelijk, maar een de facto relatie tussen partners kan ook onder de draagwijdte van het begrip ‘gezinsleven’ vallen. Hiertoe zullen een aantal relevante factoren worden onderzocht zoals de duur van de relatie, eventuele samenwoning en de vraag of de betrokken partners een engagement t.a.v. elkaar hebben aangetoond door het krijgen van kinderen of op een andere wijze (EHRM 18 december 1986, nr. 9697/12, Johnston v. Ierland, par. 56; EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, Al-Nashif v. Bulgarije, par. 112; EHRM 3 april 2012, nr. 42857/05, Van der Heijden v. Nederland, par.50). Met een loutere bewering dat zij “sinds geruime tijd” een “standvastige en duurzame relatie” heeft met de heer E.C., toont verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven echter niet aan. Verzoekster legt enkel een verklaring op eer neer

(stuk 5), opgesteld door de heer C. waarin hij stelt de nodige administratieve werkzaamheden te hebben ondernomen bij het gemeentebestuur *“met het oog op mezelf in te lichten in het kader van mijn huwelijksplannen”* met verzoekster. De heer C stelt ook dat hij, na haar vrijlating, met haar zal gaan samenwonen en dat hij het nodige zal doen om haar te domiciliëren bij hem en haar ten laste zal nemen. Deze loutere verklaring wordt evenwel door geen enkel objectief stuk ondersteund dat toelaat de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan en/of vast te stellen. Deze verklaring, die geen enkele details geeft over de duur van de relatie of de aard er van, kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid en wordt daarom in casu ook niet aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In zoverre verzoekster stelt dat de overheid kennis had van het aanstaande huwelijk, legt verzoekster enkel een stuk 4 voor waar de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Joost-ten-Node bevestigt dat de heer C. zich op 25 augustus 2015 heeft aangeboden met verzoekster om zich in te lichten over de procedures en de documenten die nodig zijn voor een huwelijk. Verzoekster kan niet ernstig betogen dat de overheid op de hoogte dient te zijn van een *“aanstaand huwelijk”* of daar rekening met dient te houden, wanneer verzoekster enkel een aantal vragen om inlichtingen heeft gesteld. Uit een loutere vraag om inlichtingen kan bezwaarlijk het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven worden afgeleid of vastgesteld. Voorts stelt de Raad vast dat deze enkele vraag om inlichtingen evenmin heeft geleid tot een concrete huwelijksaangifte of huwelijksaankondiging waar de gemachtigde rekening met moest houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, met name een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wordt op eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs als wordt aangenomen dat verzoekster een beschermenswaardig (voorgenomen) gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoon, dan nog maakt verzoekster een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster nooit heeft kunnen beschikken over een niet-precair verblijfsrecht. In zulke situatie moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken staat om het recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09,

Núñez v. Noorwegen, par. 70). Verzoekster werd betrap op het uitoefenen van een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, met name een arbeidskaart of beroepskaart. Het bestrijden van zwartwerk, hetgeen verzoekster niet betwist, maakt deel uit van de bescherming van de openbare orde en immigratiecontrole. Voorts betwist verzoekster evenmin dat zij onregelmatig in België verblijft.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Núñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

De loutere omstandigheid dat verzoekster in onregelmatig verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De loutere stelling dat het *“niet redelijk”* is dat *“verzoekster, zo kort voor haar huwelijk, dat automatisch de iure verblijfsrecht zal genereren, manu militari het land wordt uitgezet”* en dat *“reeds verregaande voorbereidingen werden getroffen om het huwelijk te finaliseren”* omvat geen concrete gegevens die duidelijk aantonen waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Verzoekster blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat de heer C. haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Daarbij wordt onderstreept dat het louter afsluiten van een huwelijk met een Belg, niet *“automatisch”* een verblijfsrecht genereert maar dat ook moet worden voldaan aan een aantal verblijfsvoorwaarden, zoals het beschikken van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische echtgenoot. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijken er evenmin op het eerste zicht uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren eens de termijn van twee jaar van het inreisverbod is verlopen. Er dient nog te worden benadrukt dat het opgelegde inreisverbod niet verhindert dat verzoekster, nadat de duur ervan is verstreken, bij de bevoegde diplomatieke post een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België.

Voorts moet er worden op gewezen dat het inreisverbod geenszins tot gevolg heeft dat het huwelijk van verzoekster twee jaar moet worden uitgesteld. Het inreisverbod verhindert niet dat het huwelijk wordt afgesloten in Turkije of elders. Het staat verzoekster heden verder vrij om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het inreisverbod of, van zodra zij is teruggekeerd naar Turkije, de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen en bij de voor haar bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag in te dienen op grond van een afgesloten huwelijk. De Raad verwijst in dat kader naar de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de heer en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). De bestreden beslissing verhindert evenmin dat verzoekster en de heer C. elkaar ontmoeten in het land van herkomst van verzoekster of elders buiten het grondgebied van de Schengenstaten.

3.3.2.4. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 12 EVRM, luidt de vaste rechtspraak van het Europees Hof dat artikel 12 EVRM weliswaar een recht inhoudt om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en er niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 EVRM. (Europese Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X. v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Naast het gegeven dat een loutere vraag om inlichtingen op zich geen indicatie is van concrete en ernstige huwelijksplannen – zo wordt geen melding gemaakt van een huwelijksdatum ondanks “verregaande voorbereidingen”, toont verzoekster in casu verder niet aan dat het huwelijk niet elders, zoals in haar land van herkomst, kan worden gesloten. Ook met betrekking tot het recht om een gezin te stichten, wordt gesteld dat de verwijdering of weigering van binnenkomst geen schending inhoudt van artikel 12 EVRM, indien het voor de partner redelijkerwijze mogelijk is om de betrokken vreemdeling te volgen naar het land van terugkeer. (Europese Commissie Mensenrechten 16 juli 1965, nr. 2535/65; X. v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 8 februari 1972, nr. 5269/71, X. v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 3 oktober 1971, nr. 5301/71, X. v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing)). Ook hier toont verzoekster in casu niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor de heer C. om haar te volgen naar haar land van herkomst om aldaar een gezin te stichten.

3.3.2.5. Wat betreft haar familiebanden in België, stelt de Raad vast dat verzoekster zich wederom beperkt tot een loutere bewering en geen begin van bewijs voorlegt dat de aanwezigheid van familieleden in België staat. Daarenboven moet worden benadrukt dat opdat een relatie tussen meerderjarige familieleden onder bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland), die in casu niet worden aangetoond.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de verklaring van verzoekster dat zij bij haar nicht in België verblijft en daaromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Betrokkene heeft verklaard dat haar nicht in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar nicht kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.*

Bovendien het feit dat de nicht van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt.

3.3.2.6. In zoverre verzoekster melding maakt van een privéleven, wijst de Raad erop dat het begrip 'privéleven' evenmin wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook hier een feitenkwestie. In dit geval moet de Raad wederom vast stellen dat de verzoekster op geen enkele wijze concrete bewijzen aanbrengt van het bestaan of de ontwikkeling van een privéleven in België noch toont de verzoekster op concrete wijze aan dat er

onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van haar privéleven in haar land van herkomst verhinderen.

3.3.2.7. Gelet op wat hierboven wordt besproken, toont verzoekster prima facie niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en deze van de Belgische staat. De Raad kan gelet op de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken, niet vaststellen dat de Belgische staat verzaakt heeft een billijke belangenafweging te maken.

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of het recht om te huwen in de zin van artikel 12 EVRM.

Een schending van artikelen 8 en 12 EVRM wordt om hogere vermelde redenen derhalve op eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.8. Verzoekster houdt voor de Franse taal onvoldoende machtig te zijn en stelt dat zij met behulp van een tolk wel in staat zou zijn geweest om het relaas van haar nakend huwelijk uit de doeken te doen.

Verzoekster verklaart echter in verzoekschrift eveneens dat zij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving daar zij Frans spreekt. Deze tegenstrijdigheid maakt op eerste zich niet aannemelijk dat zij niet in staat was om de nodige verklaringen af te leggen. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster wel melding heeft gemaakt van het feit dat zij bij haar nicht woont. De Raad ziet niet in waarom zij dan geen melding had kunnen maken van haar “nakend huwelijk” of haar relatie met de heer C.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat zelfs indien verzoekster over haar huwelijksplannen was gehoord en hierover melding hadden kunnen maken, uit wat wordt besproken in punten 3.3.2.2. tot en met 3.3.2.5. niet blijkt dat deze elementen ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake het bestreden bevel een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van het bestreden bevel had kunnen beïnvloeden.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat op het eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

De middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

Mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

A.DE BONDT

M. MAES